

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□ **Vulnerabilitat Lingüística. RAMON SANGLAS**

El dia 4 d'aquest mes (agost) em vaig matricular en un curset de fotografia a l'INSTITUT D'ESTUDIS FOTOGRÀFICS DE CATALUNYA.

Em van fer emplenar uns fulls on s'havia d'explicar la nostra vida i el currículum complet. Hi havia també un apartat on es demanava quins idiomes se sabien. Jo vaig marcar el català, el francès, l'alemany, l'anglès i l'italià (aquest no recordo si hi era).

Expressament, vaig comentar que suposava que el curset es faria en català. Van dir que segurament que sí, però que no ho sabien. Vaig insistir que, jo sí, que ho volia saber segur. Aleshores ho consultaren no sé a qui, miraren la llista de subscriptors (jo era dels últims) i em digueren que tots eren de Barcelona i que gairebé segur que es faria en català. I vaig pagar.

Ahir, en arribar el professor (amb retard), d'entrada ja saludà el grup en castellà (sols en castellà), i donà les primeres instruccions tot en castellà. Aquest professor es diu Oscar Ruiz.

Jo, d'una manera educada però ferma, li vaig dir que, si us plau, el curset s'havia de fer en català. Això no li agradà gaire i mirà d'esquivar-me.

Vaig insistir que érem a Catalunya, que el díptic era en català, que l'Institut era al cor de Barcelona i dit "català" i que m'havien gairebé assegurat que es faria en català.

Llavors preguntà als catorze alumnes (tots joves, entre vint i vint-i-cinc anys): “¿Todos entendeis el catalan? Un noi i una noia digueren que “no muy bien”. A la noia, que es trobava al meu costat, li vaig dir: “Tu no saps el català?” (feia cara d’estrangera) i em digué: “No lo se muy bien, pero quiero aprenderlo. Despues voy a clase de catalan.”

Bé, com que dos dels alumnes digueren això, ell prosseguí en castellà.

En tornar a dir jo: “En català, si us plau!, ell volgué fer-me fora i em digué que anés a reclamar a les oficines. Vaig respondre-li que sí, però acompanyat d’ell. Aleshores se n’anà ell sol i tornà acompanyat del director.

Aquest director es diu Miquel Gálmez. Em preguntà, amb cara de pomes agres: “A vostè, què li passa?” Responc: “Que se’ns fa el curset en castellà, i i jo demano que es faci en català, que som a Catalunya.” Respongué: “Però no li asseguraren pas, que es fes en català.” Replico: “Però gairebé m’ho asseguraren. Fer-ho en la nostra llengua, sense haver-ho de suplicar, ja seria la cosa més lògica i normal.” I em digué: “Vingui”, i m’acompanyà a l’oficina on havia fet la subscripció. Anant-hi em volia convèncer que érem bilingües, i que, per tant, no passava res si es feia en castellà. En veure que no em convencia i en dir-li que no pretengués de dur-me a pasturar, em va respondre: “Vostè s’ha equivocat de lloc.” I digué a la secretària que em tornessin els cèntims i que me n’anés. Vaig respondre-li: “Vostè em treu, em fa fora; quina ver-gonya! Incomprensible! Ara bé: el denunciaré.” I amb to burleta i desafiant digué “Vostè faci el que vulgui.” I desaparegué.

A l’oficina em digueren que em telefonarien per a dir-me que hi passés a buscar el xec de retorn dels cèntims.

Mentre el professor era fora, veient jo que cap dels catalans no havia dit ni piu, vaig preguntar-los: “A tots vosaltres ja us està bé que el curset es faci en castellà?” Les respostes foren:

- Nosaltres venim ací per a aprendre de fotografia i no de català. La llengua ens és igual.

- Som bilingües, i no comprenem el seu problema.
- Vostè és curt de gambals.
- Vostè té un problema de català exacerbats.
- Nosaltres vivim en un món global, i vostè té un problema d'integració.

RESULTAT:

- Em feren fora per demanar que el curset es fes en català.
- Cap català no em donà suport.

Ramon Sangles i Moles